

Fatih Debbag

ARKADAŞLAR ARASINDA

2020
TUDEM
Edebiyat
Üçüncülük
Ödülü

 tudem

FATİH DEBBAĞ
ARKADAŞLAR
ARASINDA

ARKADAŞLAR ARASINDA

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŐ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Fatih Debbağ
RESİMLEYEN: Gözde Eyce
EDİTÖR: Burhan Dzay
DÜZELTİ: Yağmur YavaŐ Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbyk

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Őti.
BaŐkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Őubat 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-513-3

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiÇbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir eriŐim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biŐimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2020 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması Üçüncülük Ödülü

FATİH DEBBAĞ ARKADAŞLAR ARASINDA

Fatih Debbag

Mersin'de doğdum, büyüdüm, okudum. Sokaklarında gün boyu oynardım. Tek kanallı televizyon dönemlerinde sıkıntıdan patladığımda kendimi yazıya verdim. Yazmak o yıllardaki eğlencelerimden biri oluverdi. Özellikle günlük olayları anlattığım mizahi öykülerim arkadaşlarımı güldürürnce daha çok yazma isteği duydum. Sonra hep yazdım.

Çocukluğumda ve ilk gençlik yıllarımda hep iyi bir yazar olacağımı hayal ederdim. Bu hayalimi gerçekleştirmek için yazmaya devam ettim. Ulusal yarışmalarda iki öyküm ödül aldığımda çok mutlu olmuştum. Yazdım. Hep yazdım. Küçük kızım büyümeye başladığında yazdıklarımı o da okusun istedim, onun için de yazdım. Yazıyorum, yazacağım.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Roman:

Selin Beni Terk Etti
Arkadaşlar Arasında

“İnsanın anayurdu çocukluğudur.”
Jorge Amado

Bölümler

1. Bölüm

Yaz ... 7

Kızım ve Ben ... 12

Özgür Çocuk ... 26

Kızım ... 31

Buralar Benden Sorulur ... 38

Benim Adım Deniz ... 42

Kızım ve Biz ... 49

2. Bölüm

Dedem ve Ben ... 63

Komite Toplanıyor ... 74

Savaş Davulları Çalıyor ... 83

Plajda ... 92

Evdeki Kıyamet ... 101

Deniz'i Anlamak ... 105

3. Bölüm

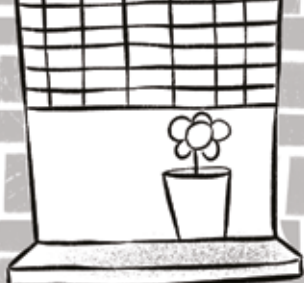
Annem ve Ben ... 111

Sinan'ın Planı ... 118

Yaz Bitti ... 128

Jeremio ve Ben ... 135

Dut Ağacının Altında ... 139

MAVİ BAKKAL

ACIK

TAZE EKMEK
VE
GÜNLÜK SÜT
BULUNUR.

DON
DUR
MA

Yaz

Kızım, bir akşamüzeri geldi. Hava henüz kararmamıştı. Yazdı. Bütün yazlar gibiydi. Sıcaktı. Çok sıcak. Deniz kıpırtısızdı. Sanki biraz sonra buharlaşıp hepten yok olacaktı. Ara ara esen rüzgâr denizin ılık, boğuk nefesini taşıyordu sokakların içlerine. Evlerse çok daha betardı. Sıkıntıdan ve sıcaktan patlıyordum. Kendimi sokağa attım...

Nasıl olsa akşam yemeğimi yemiş, sofradan sorunsuz kalkmıştım. Bizimkilerin de yüzü gülüyordu. Keyiflerine diyecek yoktu. Şimdi ne istersem yaparlardı, biliyordum. Sadece dondurma için biraz para aldım, hepsi o kadar.

Sanırım, bu hayatta istedikleri tek şey, sofraya oturmam ve tabağımdakileri bitirmemdi. Hatta en önemli, en mutluluk verici şeydi onlar için. Annemin de, babamın da bir süredir dert ettikleri sorunların başında geliyordu bu. “Yemiyor

bu çocuk, böyle cılız hem de değnek gibi kaldı,” diye konuşuyorlardı kendi aralarında.

Şuruplar, iştah açıcılar işe yaramayınca sonunda doktora da götürmüşlerdi beni. İki tüp kan alınmıştı kolumdan. Kan vermek en kötüsüydü. Hiç belli etmesem de korkuyordum, ne yapayım. Dişlerimi filan sıkıyor, gözlerimi kapatıyordum. Aşı olmaya hiç benzemiyor çünkü.

Tüm bu uğraşların bir faydası oldu mu dersiniz, benim için bir şey değişmedi. Bizimkilerde de değişen bir şey olmadı. Biraz tabağımla oyalansam, kaşığı, çatalı yemeğin üzerinde gezdirsem annem hemen atılıyordu:

“Neyin var canım? Yemeği mi beğenmedin? Söyle ne yapayım, ne istersin?”

Bazen gündüzden sıkıştırır, “Köfte yapayım mı sana, patates kızartayım mı, balık yer misin?” diye soruyordu. Annemin bu hâline gerçekten çok üzülüyordum. Sofraya her oturduğumda kendimi zorluyordum ama onların istediği kadar yiyemiyordum. O zaman annem daha bir üzülüyor; yemeğin tadında, baharatında hatta kendinde arıyordu sorunu.

Yiyordum, yemez miyim hiç. Acıkınca herkes kadar yiyordum aslında. Belki herkesten biraz azdı ama yiyordum işte. Nedense onlara yetmiyordu bu. Oysa bana yetiyordu.

Neyse ki akşam yemeğimi yemiş, dondurma parasını da kapmıştım. Dışarıya çıktım, doğruca mahallemizdeki bakkalı gittim. Bir külahı üç renk dondurmayla tepeleme doldurmuşum. Tam o anda gördüm onu. Kızım’ı...

Yazımızı serinletip aklımızı kaçtırtacağını, dünyanın en güzel ve en muhteşem yazını yaşayacağımızı bilemezdim.

Mahalledeki tüm çocukları o çılgın, o deli dolu sevgisiyle peşine takıp neşemiz, eğlencemiz ve sonraki hüznümüz olacağı da aklımın ucundan geçmezdi.

Göz kapakları düşmüş, kulakları sarkmış, buğulu gözleriyle bakıyordu bana. “Aaa! Sen nereden çıktın böyle?” dediğimde hemencik kendine geldi. Gözlerini kocaman açtı.

Gittim, diz çöktüm yanına. Koyu sarımsı tüyleri arasında gezindim. Boynundan sırtına kadar usulca seviyordum onu. Hiç ses etmiyordu. Elimdeki dondurmayı unutmuştum. Sıcaktan eriyip parmaklarım arasından bileklerime akıyordu. Dondurmayı değil, bileklerime kadar inen akıntıyı tersten parmaklarıma doğru yalıyordum. Aynı anda o da yalanmaya başlayınca geri kalanları külahıyla beraber ona verdim. Nasıl da acıkmıştı öyle. O an önüne ne koysam yiyebileceğini düşündüm. Yumuşacık, yavaşça seviyordum bir yandan. Kulağının arkasındaki keşiği o zaman fark ettim. Eski değil, tazeydi. Neyse ki artık kanamıyordu.

“Sana neler yaptılar böyle, anlat bakalım ne oldu? Ah zavalılcık! Kaçtın değil mi sen, dayanamadın kaçtın değil mi? Kimden kaçtın söylesene? Korkuyor musun yoksa? Korkma! Benden korkma olur mu? Ben severim seni. Hem burada bu mahallede herkes sever seni. Adın ne senin? Bir adın var değil mi? Ah, söyleyemezsin tabii, belki sen söylersin de ben anlamam, öyle değil mi?”

Kalan son paramla küçük bir su alabildim. Kana kana içti. Islak dilini ağzına burnuna çarpa çarpa hem de... Hava gerçekten çok sıcaktı, üstelik denizden gelen esinti de öyle. Suyu içince biraz kendine geldi. Bana da güvenmişti sanırım. Dizlerimin önüne yatıp iyice kendini sevdirmek istedi. İlk

anda, belki de heyecandan olsa gerek, fark edememiştim ama sütle dolu tam sekiz memesi vardı.

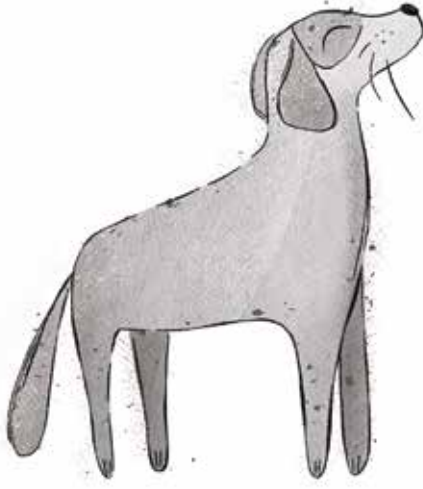
“Ah zavallılık!” diye diye seviyordum bir yandan. “Ne oldu sana böyle, sokağa mı attılar seni, kovdular mı yoksa? Daha büyümeden ayırdılar mı yavrularını senden? Boğuştun onlarla değil mi sen? Yavruların için boğuştun. Bu kesik bu yüzden değil mi?”

Beni anlıyordu sanki. Sorularım karşısında iyice sessizleşip hznlenmişti. Bakışlarından anlıyordum bunu, kalbi yaralı bir kpekti o.

“Demek annesin sen. Öyle mi? Kız kpeksin yani. O hlde adın... Şey olsun... Kızım. Hah, mkemmел bir isim bence! Ne dersin? Olur mu? Sen nasıl buldun, sevdin mi adını, Kızım? Őimdilik garip gelebilir kulağına. Yani kendi adını duymak istiyorsun belki ama onu da ben bilmiyorum. nceki adını unutma, yalnız bunu da öğren işte. Ha, istiyorsan unut tabii. Kötü bir hatırası varsa unut. Sana acı veren Őeyleri unut. Hemen olmaz biliyorum. Unut deyince unutulmaz ki! Biliyorum kolay değil, bir anda çıkılmaz aklından...”

Geçen sonbaharda dedem öldü... Onu çok severdim. O da çok severdi beni. Bazen unuttuyorum, aklımdan çıkıyor, o zaman biraz daha az acıyor canım. Bazen aklıma düşüyor, bisikletle yaptığımız gezileri zlyorum. Ondan ğrendiklerim geliyor aklıma. Nefesimi nasıl tutacağımı, suya nasıl dalacağımı ve suyun üzerine nasıl çıkacağımı hep o öğretmişti bana. Mesela deniztaraklarını nasıl besleyeceğimi de. Sen deniztaraklarını bilmezsin değil mi? Tabii ya nereden bileceksin, hiç grmemişsindir. Belki bir gün sana dalmayı ğretirim. O zaman onlardan birini de gösteririm.

Şimdi yüzünü kaldır bakalım, üzülme artık... Zamanla her şeyi unutacaksın. Zaman her şeyin ilacıymış. Böyle söylüyor annem. Zamanla geçermiş; zaman iyi gelirmiş... Zaman sana da iyi gelecektir Kızım. Sen de unutacaksın. Zamanla canın daha az acıyacak biliyorum. İstersen hemen şimdi unut adını. Kızım ol. Burada, bizim aramızda yeniden başla her şeye. Sıkılırsan, sevmezsen bizi eğer, o zaman başka yerlere gidersin. Ne dersin, olmaz mı ha? Söz seni çok seveceğim, herkes sevecek seni inan bana.”

Kızım ve Ben

“Ulaş, olmaz diyorum, anlasana!”

“Bir şey yapmaz ki, ısırmaz ki seni.”

“Biliyorum, ısırmaz belki ama korkuyorum işte, ne yapabilirim? Bir tavşan da getirseydin yine de korkardım canım. Köpekleri seviyorum ama korkuyorum, elimde değil.”

“Ona bahçede küçük bir kulübe yaparız. Oradan çıkmaz hem. O da çok yalnız, yapayalnız. Galiba dövmüşler onu, başına kötü şeyler gelmiş. Sanki yavrularını da almışlar, çok korkmuş. Yardıma ihtiyacı var. Lütfen, ne olur anne; sokağa mı atalım?”

“Ah Ulaş! Anlamıyorsun beni. Bahçeye çıkamam ki. Elimde değil, korkuyorum. Sokakta görsem yolumu değiştiriyorum, biliyorsun. Bazı insanların böylesi korkuları vardır canım. Ben de onlardan biriyim. Aşamadım bu korkumu,

üstesinden geledim. Elimde değil, sen de beni anla. Korkuyorum. Yine sev istersen ama başka bir yer bul ona lütfen.”

Babam tüm bu konuşmaları sessizce izliyordu. Yalvaran gözlerle bakıp yardım istiyordum; olur ya annemi ikna eder diye. Ama o, gözlerini de kulaklarını da kapamıştı. Sonra, annemin haklı olduğunu, onun korkularının yeni olmadığını söyledi birden. Ona bir kulübe yapınca her şeyin hallolmayacağını anlattı durdu. O an ikna edilmesi gereken kişinin ben olduğunu anlamıştım.

Anneme hak veriyordum ama kalbim başka söylüyordu. Kimseyi dinlemek istemiyordum.

Aslında annemin korkularının anlattığından çok daha şiddetli olduğunu biliyordum. Denize bile girerken babama sorardı: “Balık var mı orada?”

“Kim bilir,” derdi babam, “vardır herhâlde.” Biz denizin keyfini çıkarır, batar çıkardık. O ise önce şnorkelleri takar daldardı. Denizin altını iyice kolaçan eder, sanki bir batığı araştırırdı. Suyun üstünde hep tereddütlüydü. İki kulaç atsın, yine dalar çıkardı. O küçük, minicik balıkların tenine değmesinden ölesiyeye korkardı. Yine de bu korkusunu geçirmedi bana. Çok daha küçükken bilmezdim korkularını. Bana, o köpeğe dokunma, o kediyi sevme demedi hiç. Beni uzaktan izler gülümserdi. Sonra sonra öğrendim; balıklardan kuşlara, kedilerden köpeklere, böceklerden kelebeklere... her şeyden ama her şeyden korktuğunu.

“Elimde değil Ulaş, çok üzgünüm. Yapacağım bir şey yok. Hem sen nereden buldun onu, ne ara getirdin?”

“O buldu beni,” dedim. “Dün akşam bakkalın önündeydi. Hani dondurma almaya çıkmıştım ya o zaman rastladım. Zavallı! Birilerinden kaçmış galiba.”

Bu konuşmanın bir işe yaramayacağını anlamıştım. Kızım’ı çıkardım bahçeden. Çağırdım geldi. Bir hav bile demedi. Ne yapacaktım onunla, nereye koyacaktım onu. Aklıma hiçbir yer, hiçbir şey gelmiyordu. Şimdi onun kadar çaresiz hissediyordum. Bakkalın önüne kadar geldik, bir kraker aldım ona. Orada biraz oyalandık. Bir tanıyan çıksın istedim belki de. Gel bakalım yaramaz, dün geceden beri seni arıyoruz, meraktan öldük, desin istedim ya da. Yol boyu beraberce yürüdük, bir an olsun yanımdan ayrılmadı. Kafam karmakarışıklı. Sonra birden Özgür’ün sesini duydum. Balkondan bana sesleniyordu. Durdum. Kızım da yanımda durdu.

“Dostum, kimin o?” dedi, Kızım’ı göstererek.

“Kimsenin değil,” dedim. “Dün akşam sokakta gördüm ya da o beni gördü, bilmiyorum!”

“Nereye gidiyorsunuz?”

Omuzlarımı kaldırıp ağzımı büzdüm. “Hiçbir yere... Annem istemedi ki.”

“Korkuyor değil mi?”

Herkes gibi Özgür de biliyordu annemin korkularını. Mahallede bunu bilmeyen yoktu sanırım. Yüzümü düşürdüm, hiçbir şey demedim ona.

“Adı ne? Bir adı var mı?”

“Kızım!” dedim. Hemen ayaklarıma dolandı. Adını mı öğrendin sen deyip avuçladım yüzünü.

“Kızım ha!” dedi bu sefer.

“Evet ya Kızım! Kız köpek işte.”

“Dişî denir ona dostum,” deyip düzelitti beni. ‘Çokbilmiş,’ diye kendi kendime söylendim. Bir yandan Kızım’ı seviyor, diğêr yandan Özgür’e ne olup bittiğini anlatıyordum.

“Bekle beni, hemen geliyorum,” dedi. “Bir yere gitme sakın!”

Özgür tam bir kitap kurdudur. Bilmediğı şey yoktur. Ülkeleri, ülkelerin başkentlerini, bir bakışta bayraklarını bilir. Okyanusları ve dağları, bunların en yükseklerini ve en derin çukurlarını da bilir. Dinozorları isim isim sayar; hangileri otçul, hangileri etçil söyler. Marco Polo Hindistan’a kadar neden gitmiş, Kristof Kolomb Amerika Kıtası’ndaki yerlilere neler yapmış ve sonra oradaki medeniyetlere ne olmuş... Bir güzel anlatır. Özgür konuşmaya başladığında herkes onu dinler, kimse de sıkılmaz. Çünkü o, şiir okur gibi, şarkı söyler gibi, masal anlatır gibi konuşur...

“Ulaş!” diye seslendiğinde kapıya kadar çıkmış olduğunu gördüm. “Bana yardım etmelisin, buradan inemem,” dedi tekerlekli sandalyesini göstererek. Apartmanın girişindeki rampa pek güven vermiyordu. Biraz daha eğimli olsaydı Özgür de kendi başına inip çıkabilirdi aslında. “Dostum, arabayı çevirirsen öyle daha kolay olur.”

Tekerlekli sandalyesine ‘araba’ diyordu. Bazen biz de öyle diyorduk: ‘Özgür’ün arabası.’

“Korkma, ben de bir yandan demirleri tutacağım, bir şey olmaz,” diyerek bana cesaret vermeye çalışıyordu.

Dediğı gibi de oldu, aşağı iner inmez kontrolü hemen alıp doğruca Kızım’a yöneldi.

“Sen ne şirinsin öyle, gel bakalım. Gel Kızım! Haydi!” diyerek kucağını gösterdi sevecenlikle.

Fatih Debbağ ARKADAŞLAR ARASINDA

Bir gün mahalleye bir köpek çıkarılır...

Bir sahil kentinin, kıyıda köşede kalmış küçük bir mahallesinde yaşayan çocukların büyük meseleleri vardır: Her biri kendi çocukluk hâleriyle baş etmeye, bir yandan da aile ve arkadaşlık ortamında kendilerini görünür kılmaya, ifade etmeye çalışmaktadırlar. Sokakta buldukları bir köpeği sahiplenme ve koruma çabaları sayesinde gerçek arkadaşlığı ve dayanışma ruhunu keşfederler.

Arkadaşlar Arasında, koşulsuz sevginin ve zorbalıkla mücadelenin iç içe geçtiği bir dostluk hikâyesi.

Resimleyen:
Gözde Eyce

ISBN: 978-605-285-513-3

9 786052 855133

tudem.com

tudemyayingrubu

